

Arrest

nr. 225 428 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. CASTAGNE
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2019 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die *loco* advocaat M. CASTAGNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 augustus 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum. De verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.2. Op 14 november 2018 verzoekt de verzoekende partij om een verlenging van de duur van haar A-kaart.

1.3. Op 2 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 15/11/2018 bij de burgemeester van Leuven door (...), in toepassing van art 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 15 juli 1996 en van 15 september 2006, teneinde de toestemming te verkrijgen om de studies verder te zetten in een private onderwijsinstelling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikels 58 en 59 van voorvermelde wet, is verworpen. MOTIVERING: Overwegende dat betrokkene in 2008 naar België kwam met een visum om te studeren aan de UCL in de richting Bachelor en Sciences Politiques; Overwegende dat hij pas in 2015 zijn bachelorsdiploma haalde terwijl het gaat om een studie van drie jaar; Dat hij in het academiejaar 2015 veranderde van richting naar een Master en Sciences Economiques maar daar niet voor slaagde; dat hij in het academiejaar 2016-17 zelfs geen examens heeft meegedaan Overwegende dat betrokkene in 2017 veranderde van de UCL naar EPHEC om de richting Bachelor en Commerce Extérieur te volgen maar dat hij ook hiervoor niet slaagde; Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2018-2019 een inschrijvingsattest voorlegt aan een andere onderwijsinstelling, namelijk SUPINFO voor studies van Expert en Informatique. Overwegende dat betrokkene aldus gemachtigd dient te worden tot een voorlopig verblijf in het kader van de artikelen 9 en 13 van de wet teneinde te studeren aan SUPINFO en dat deze richting niet aansluit bij de eerder gevolgde richtingen en dat bijgevolg geen studiecontinuïteit wordt aangetoond tussen de vroeger gedane studies en de huidige studies. Overwegende dat zijn verblijfsdocument verstrekt is sinds 31/10/2018, wordt de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf voor studies aan SUPINFO verworpen en dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem wordt betekend. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het thuisland te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zijn gezondheidstoestand, gezins-en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.”

1.4. Op 2 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN. Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996; (1) Gelet op het advies (de adviezen) van de academische besturen of schoolbesturen, overgemaakt op

... (1) Bij gebrek aan het advies van de academische besturen of schoolbesturen, binnen twee maanden na de op ingediende aanvraag. Overwegende dat de genaamde (...) gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren/in de hoedanigheid van gezinslid van een vreemdeling(e), gemachtigd tot een verblijf als student(e) (1); REDEN VAN BESLISSING : Artikel 61, § 2.1 betrokkene verlengt het verblijf na afloop van zijn studies en is niet meer in het bezit van een geldig verblijfsdocument sedert 31/10/2018; Overwegende dat betrokkene om een verlenging te krijgen van zijn verblijf als student voor het academiejaar 2018- 2019 geen inschrijvingsattest voorlegt van een instelling voor hoger onderwijs die voldoet aan de voorwaarden van artikels 58 en 59 van de wet van 15.12.1980, maar een inschrijvingsattest aan SUPINFO voor de studies van Expert en Informatique voorlegt. Overwegende dat betrokkene dan ook gemachtigd diende te worden voor studies aan deze prive-instelling maar dat deze aanvraag tot machtiging werd verworpen bij beslissing van 22/03/2019. Overwegende dat betrokkene dan ook niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf als student. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het thuisland te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zijn gezondheidstoestand, gezins-en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing

3.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 jul 1991), van het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dat er ook sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van machtsoverschrijding.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Attendu que, première branche, la motivation est insuffisante, ne respecte pas le principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en tenant compte de tous les éléments pertinents de la cause et présente une erreur manifeste d'appréciation, de sorte que la décision attaquée ne respecte pas le prescrit des articles 2 et 3 de la loi du 15.12.1980 précitée ; Qu'en effet, la partie adverse fait grief au requérant de ne pas avoir démontré que la formation d'Expert en Informatique et Systèmes d'Information auprès de l'Université Internationale SUPINFO s'inscrit dans la continuité dans ses études antérieures ; Qu'il convient de se référer à ce sujet à la circulaire ministérielle du 15 septembre 1998 (M.B. du 4 novembre 1998), modifiée par la circulaire du 1er septembre 2005 (M.B. du 6 octobre 2005), relative au séjour de l'étranger qui désire faire des études en Belgique, qui décrit le régime applicable aux étrangers inscrits dans un des « établissements d'enseignement non organisés, ni reconnus, ni subsidiés par les pouvoirs publics » ; Que la circulaire précitée indique que l'examen individualisé du dossier de l'étudiant demandeur, fondant la décision d'octroi ou de rejet de la demande d'autorisation de séjour, se base sur plusieurs critères objectifs, dont notamment celui de la continuité dans les études et l'intérêt du projet d'études envisagé ; Qu'au vu du dossier administratif du requérant dont la partie adverse avait connaissance au moment de l'adoption de la décision attaquée, il apparaît que celui-ci a toujours été intéressé par le secteur de l'informatique et, de ce fait, a déjà démontré son intérêt pour cette matière lors de ses études antérieures, contrairement à ce que prétend la partie adverse ; Qu'effectivement, tout d'abord, dans sa « lettre de motivation » (pièce 3), le requérant fait savoir à la partie adverse que « l'informatique et système d'information » est « ce qu'[il a] toujours admiré et pratiqué d'une certaine manière » ; Que deuxièmement, la partie adverse, disposant du diplôme de baccalauréat en sciences politiques à l'Université catholique de Louvain du requérant, n'était pas sans savoir que celui-ci avait choisi de suivre le cours d'« économétrie » (un mélange entre de la programmation informatique, de l'économie et des statistiques) dans le cadre de sa mineure en Economie ; Qu'en effet, le secteur de l'économie et celui de l'informatique se rejoignent sur de nombreux points et se complètent ; Que le requérant a également suivi une formation en commerce extérieur à l'EPHEC ; Que celle-ci n'a malheureusement pas abouti, uniquement à cause de l'échec du requérant à son cours d'allemand ; Que s'il avait choisi le cours d'espagnol (sa langue maternelle), le requérant aurait assurément réussi son année ; Qu'il n'a cependant pas voulu choisir la facilité en tentant, une fois de plus, d'acquérir de nouvelles compétences en se surpassant ; Qu'en déclarant que le requérant n'a pas démontré que la formation d'« expert en informatique et systèmes d'information » auprès de l'Université Internationale SUPINFO s'inscrit dans la continuité dans ses études antérieures, la partie adverse ne tient pas compte des documents déposés par le requérant, justifiant de ses formations antérieures ; Qu'en faisant une telle déclaration, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation ; Qu'en effet, l'apprentissage de l'« informatique et système d'information » est pertinente dans la mesure où elle présente un intérêt direct, en tant que plus-value, dans les domaines des sciences politiques ou encore de l'économie et du commerce ; Qu'il convient de souligner que le choix de la nouvelle formation du requérant ne doit pas être la continuité directe de ses études antérieures mais qu'il suffit que le parcours scolaire du requérant présente une certaine continuité dans son ensemble, ce qui est le cas en l'espèce ; Que dans sa « lettre de motivation » (pièce 3), conformément au prescrit de la circulaire ministérielle du 1er septembre 2005, le requérant justifie le

choix de sa formation et l'intérêt de la suivre au vu de son cursus scolaire ; qu'il explique, en effet, avoir toujours admiré et pratiqué cette matière de l'informatique et système d'information ; qu'il ajoute avoir choisi SUPINFO pour leur garantie de qualité pendant les études et, par la suite, pour la garantie d'un emploi sur le marché du travail ; qu'il apparaît ainsi que cette formation lui servirait de complément nécessaire à sa formation initiale en sciences politiques et économie ; Qu'ainsi ces éléments permettent tout à fait à la partie adverse de comprendre en quoi la formation visée par le requérant constituerait le complément à ses formations antérieures et s'inscrit également dans un projet, certes nouveau, mais néanmoins présent dans son esprit depuis longtemps ; Qu'en tout état de cause, le critère de continuité des études n'est pas considéré comme un critère décisif dans la loi ou dans la circulaire ; Qu'au surplus, le requérant est tout à fait apte à suivre cette formation SUPINFO ; qu'en effet, il convient de mentionner que, outre le français et l'anglais, le requérant parle également l'espagnol et se débrouille en néerlandais et en allemand ; Qu'enfin, il a présenté à la partie adverse un certificat de scolarité dans lequel il est mentionné qu'il est déjà accepté à la 1ère année à SUPINFO ; Qu'au vu de l'ensemble de ces éléments, tout porte à croire que le dossier du requérant n'a pas suffisamment été analysé dans son ensemble ; Que la motivation est insuffisante et en conséquence, les articles 2 et 3 de la loi du 15.12.1980 précité se voient violés ; Attendu que, deuxième branche, l'autorité administrative a manqué à son devoir d'information, de bonne administration et de légitime confiance ; Qu'alors que le requérant introduisait pour la première fois une demande d'autorisation au séjour sur base d'une inscription auprès d'un établissement d'enseignement privé ne remplissant pas les conditions énoncées aux articles 58 et 59 de la loi susmentionnée, à savoir l'Université internationale SUPINFO, la partie adverse n'a, à aucun moment, recommandé au requérant de se garder de se diriger vers un tel établissement pour une nouvelle introduction de séjour ; Qu'en tout état de cause, étant donné que le requérant avait, jusqu'à présent, uniquement introduit des demandes de séjour sur base d'une inscription auprès d'établissements organisés, reconnus ou subsidiés par les pouvoirs publics - dans lesquelles l'administration est tenue par sa compétence « liée » des articles 58 et 59 de la loi du 15 décembre 1980 - il était d'importance capitale que la partie adverse attire l'attention du requérant sur son pouvoir discrétionnaire général dans le cadre de sa nouvelle demande de séjour, au vu des exigences supplémentaires requises pour celle-ci ; Que cela n'a pourtant pas été fait en l'espèce ; Que notamment, la partie adverse a omis d'attirer l'attention du requérant sur l'importance d'indiquer précisément en quoi sa nouvelle formation dans un tel établissement s'inscrivait dans la continuité de ses études antérieures ; Qu'elle en a eu pourtant l'occasion à maintes reprises puisque le requérant s'est présenté à plusieurs reprises auprès d'elle entre l'introduction de sa demande et l'adoption de la décision attaquée afin de prendre des nouvelles de sa demande ; Que partant, la partie adverse a manqué à son devoir d'information, de bonne administration et de légitime confiance ; »

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. Enerzijds wordt de juridische grondslag van de bestreden beslissing vermeld, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Anderzijds worden ook de feitelijke gegevens die aan de basis van de bestreden beslissing liggen weergegeven. Er wordt gesteld dat een aanvraag wordt ingediend teneinde toestemming te verkrijgen om de studies verder te zetten in een private onderwijsinstelling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wordt overwogen dat de verzoekende partij naar België kwam in 2008 met een visum om te studeren aan de UCL in de richting Bachelor en Sciences Politiques, dat zij pas in 2015 haar bachelorsdiploma haalde terwijl het gaat om een studie van drie jaar, dat zij in het academiejaar 2015 van richting veranderde naar een Master en Sciences Economiques maar daar niet voor slaagde, dat zij in het academiejaar 2016-2017 zelfs geen examens heeft meegedaan, dat zij in 2017 veranderde van de UCL naar EPHEC om de richting Bachelor en Commerce Extérieur te volgen maar ook hiervoor niet slaagde, dat zij een inschrijvingsattest voorlegt voor het academiejaar 2018-2019 aan een andere onderwijsinstelling namelijk SUPINFO voor de studies Expert en Informatique, dat zij dient gemachtigd te worden tot een voorlopig verblijf in het kader van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet teneinde te studeren aan SUPINFO, dat deze richting niet aansluit bij de eerder gevolgde richtingen en bijgevolg geen studiecontinuïteit wordt aangetoond tussen de vroeger gedane studies en de huidige studies, dat de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf wordt verworpen.

Uit voorgaande motieven blijkt aldus dat de eerste bestreden beslissing concreet wordt gemotiveerd aan de hand van de individuele situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.1.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij, opdat zij een machtiging tot verblijf toekent aan een vreemdeling die hier wil studeren aan een niet door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, rekening houdt met het gegeven of deze opleiding de voortzetting is van een vroegere studie of aansluit op een beroepsactiviteit en dat gevraagd wordt dat verzoekende partij een motivatiebrief voorlegt. Het komt dan ook niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf verwerpt indien geen studiecontinuïteit wordt aangetoond, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat voormeld criterium niet als een determinerend criterium kan worden beschouwd.

3.1.5. Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert in haar verzoekschrift, werpt de verwerende partij haar tegen dat zij niet heeft aangetoond dat de vorming 'Expert en Informatique' kan beschouwd worden als een continuering van haar vorige studies.

De verzoekende partij verwijst naar de omzendbrief van 15 september 1998 die de regels die van toepassing zijn op de vreemdelingen die ingeschreven zijn in een onderwijsinstelling die noch georganiseerd, noch erkend, noch gesubsidieerd wordt door de overheid, beschrijft. De verzoekende partij vervolgt dat deze omzendbrief stelt dat het individueel onderzoek van het dossier van de aanvrager-student zich baseert op verschillende objectieve criteria waarvan ook dit van de studiecontinuïteit en de interesse voor de geviseerde studies. Zij betoogt dat uit het administratief dossier blijkt dat zij altijd interesse heeft gehad in de sector van de informatica en dit ook getoond heeft in de haar voorgaande studies, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt. Zij stelt dat zij in haar motivatiebrief heeft aangegeven dat zij altijd de materie informatica en informatiesystemen bewonderd en uitgeoefend heeft, dat de verwerende partij ook beschikte over haar bachelor en Sciences Politiques aan de UCL en aldus niet onwetend kon zijn dat zij gekozen heeft voor het vak 'économétrie' in het kader van haar 'mineure en Economie', dat de sector van economie en informatica zich op verschillende punten voegen en complementeren. Zij wijst er voorts op dat zij eveneens een vorming 'commerce extérieur' heeft gevolgd, die zij niet heeft afgemaakt daar zij niet slaagde voor het vak Duits, dat indien zou gekozen hebben voor Spaans, haar moedertaal, zij zeker zou geslaagd zijn geweest, dat zij echter niet geopteerd heeft voor de makkelijke keuze om nog meer competenties te vergaren. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij, door te oordelen dat zij niet aangetoond heeft dat de vorming 'Expert en informatique et systèmes d'information aansluit bij de eerder gevolgde studies, geen rekening houdt met de door haar neergelegde documenten. Zij meent dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout maakt daar de voormelde vorming pertinent is in die mate dat deze een direct belang, een meerwaarde, vormt in het domein van de politieke wetenschappen of nog in het domein van de economie of de handel. De verzoekende partij betoogt dat het volstaat te onderlijnen dat de nieuwe vorming niet het directe vervolg dient te zijn van haar vorige studies maar dat het volstaat dat haar schoolparcours een zekere continuïteit in haar geheel vormt, wat *in casu* het geval is. Zij wijst erop dat zij in haar motivatiebrief, conform de omzendbrief van 1 september 2005, haar keuze voor de vorming en haar interesse rechtvaardigt ten aanzien van haar schoolparcours, dat zij uiteengezet heeft dat zij altijd de materie informatica en informatiesystemen bewonderd en uitgeoefend heeft, dat zij toevoegde gekozen te hebben voor SUPINFO voor hun kwaliteitsgarantie tijdens de studie en voor hun garantie op werk op de arbeidsmarkt, dat blijkt dat deze vorming haar als noodzakelijke aanvulling dient op haar vorige vormen in politieke wetenschappen en economie, dat deze elementen de verwerende partij toelaten te begrijpen waarom de vorming door haar geviseerd een aanvulling vormt op haar vorige studies en ook past in het nieuwe project dat echter reeds lang aanwezig is in haar gedachten. Zij wijst er nog op dat zij bovendien geschikt is om de vorming aan SUPINFO te volgen, dat zij behalve Frans en Engels, ook Spaans spreekt en zich redt in het Nederlands en Duits, dat zij ten slotte aan de verwerende partij een certificaat heeft overgemaakt waarin wordt gemeld dat zij aanvaard is in het eerste jaar aan SUPINFO.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij geenszins ontkent dat de verwerende partij, opdat zij een machtiging tot verblijf toekent aan een vreemdeling die hier wil studeren aan een niet door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, rekening houdt met het gegeven of deze opleiding de voortzetting is van een vroegere studie of aansluit op een beroepsactiviteit en vraagt dat de verzoekende partij een motivatiebrief voorlegt.

Het loutere feit dat de verzoekende partij interesse heeft in de door haar geviseerde studies aan een private instelling, sluit geenszins uit dat de verwerende partij de aanvraag kan verwerpen indien geenszins blijkt dat er studiecontinuïteit is, met andere woorden dat de opleiding de voortzetting is van een vroegere studie of hier nauw bij aansluit.

Waar de verzoekende partij betoogt dat uit het administratief dossier blijkt dat zij altijd interesse heeft gehad in de sector van de informatica en dit ook getoond heeft in de haar voorgaande studies, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat de verwerende partij gesteld heeft dat zij nooit eerder interesse heeft getoond voor de materie, doch wel dat de richting niet aansluit op de eerder gevolgde richtingen en er dus geen studiecontinuïteit wordt aangetoond.

De verzoekende partij wijst er vervolgens op dat zij in haar motivatiebrief gesteld heeft dat zij altijd de materie informatica en informatiesystemen bewonderd en uitgeoefend heeft. Echter kan een dergelijke motivatie niet teruggevonden worden in de motivatiebrief van 14 november 2018 die zich in het administratief dossier bevindt. In voormeld schrijven stelt de verzoekende partij dat zij beslist heeft om van studies te veranderen daar zij haar competenties wil verbeteren in een groeiende arbeidsmarkt die meer en meer dynamisch is, dat het diploma van informaticus bij SUPINFO niet alleen een studie van hoog kwaliteitsniveau verzekert maar ook werkzekerheid biedt. Zij wijst er voorts op dat zij reeds lang gepassioneerd is door programmatie van computers alsook door wiskunde, dat zij een nog meer nuttig element wil zijn in de maatschappij door middel van informatica. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij in haar motivatiebrief geenszins gewezen heeft op het feit dat zij de materie informatica en informatiesystemen uitgeoefend heeft, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid niet te zijn ingegaan op het 'uitoefenen van de materie informatica en informatiesystemen'. Waar zij doelt op haar motivering dat zij reeds lang gepassioneerd is door programmatie van computers alsook door wiskunde, stelt de Raad vast dat dit een louter vage en niet onderbouwde bewering is, waaruit bovendien geenszins de continuïteit van de gevolgde studies blijkt, zodat niet wordt aangetoond dat de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat de richting aan SUPINFO niet aansluit bij de eerder gevolgde richtingen zodat geen studiecontinuïteit wordt aangetoond tussen de vroeger gedane studies en de huidige studies. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij concrete en relevante elementen had aangehaald in haar motivatiebrief, die konden wijzen op de studiecontinuïteit, meer bepaald konden aantonen dat richting aan SUPINFO aansluit bij de vroegere studies, en die de verwerende partij ten onrechte niet mee in rekening heeft genomen. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij ook beschikte over haar bachelor en Sciences Politiques aan de UCL en aldus niet onwetend kon zijn dat zij gekozen heeft voor het vak 'économétrie' in het kader van haar 'mineure en Economie', dat de sector van economie en informatica zich op verschillende punten voegen en complementeren, dat zij eveneens een vorming 'commerce extérieur' heeft gevolgd, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij een dergelijke uiteenzetting niet heeft aangevoerd in haar motivatiebrief, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij, wanneer de verzoekende partij niet overgaat tot het duidelijk en concreet uiteenzetten van de redenen waarom de nieuw beoogde studie wel degelijk aansluit bij de eerdere studies, besluit om de aanvraag van de verzoekende partij te verwerpen op grond van het feit dat de richting aan het SUPINFO niet aansluit bij de eerder gevolgde richtingen en geen studiecontinuïteit wordt aangetoond. Bovendien maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat uit het enkele feit dat zij het vak 'econometrie' heeft gevolgd blijkt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat er geen sprake is van studiecontinuïteit. Ook door het louter stellen dat de sector van economie en informatica zich op verschillende punten voegen en complementeren, zonder verdere verduidelijking, en te wijzen op de gevolgde studie 'commerce extérieur' toont de verzoekende partij dit niet aan. Betreffende het betoog dat de verwerende partij door te oordelen dat zij niet aangetoond heeft dat de vorming 'Expert en informatique et systèmes d'information' aansluit bij de eerder gevolgde studies geen rekening houdt met de door haar neergelegde documenten, wijst de Raad er opnieuw op dat het geenszins kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij, wanneer de verzoekende partij niet overgaat tot het duidelijk en concreet uiteenzetten van de redenen waarom de nieuw beoogde studie wel degelijk aansluit bij de eerdere studies, besluit om de aanvraag van de verzoekende partij te verwerpen op grond van het feit dat de richting aan het SUPINFO niet aansluit bij de eerder gevolgde richtingen en geen studiecontinuïteit wordt aangetoond. Het komt aan de verzoekende partij toe te motiveren waarom kan geoordeeld worden dat de nieuwe beoogde studie aansluit bij de eerdere studies en hiertoe duidelijk te wijzen op de elementen en/of stukken die deze stelling kunnen staven, wat zij aldus nagelaten heeft in haar motivatiebrief. Gelet op het feit dat de verzoekende partij in haar motivatiebrief niet wees op de redenen die zij heden in haar verzoekschrift vermeldt, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Door het louter stellen dat de nieuw beoogde studie een direct belang, een meerwaarde, vormt in het domein van de politieke wetenschappen of nog in het domein van de economie of de handel, toont zij dit geenszins *in concreto* aan, zodat zij ook niet aantoonde dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de richting informatica niet aansluit bij de eerder gevolgde richtingen en geen studiecontinuïteit wordt aangetoond. Bovendien

stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoonst dat uit het loutere feit dat een bijkomend diploma een meerwaarde kan hebben, kan afgeleid worden dat er sprake is van een studiecontinuïteit. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het volstaat te onderlijnen dat de nieuwe vorming niet het directe vervolg dient te zijn van haar vorige studies maar dat het volstaat dat haar schoolparcours een zekere continuïteit in haar geheel vormt, wat *in casu* het geval is, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij de verzoekende partij in de bestreden beslissing geenszins tegenwerpt dat de nieuw beoogde studie niet het directe vervolg is van haar vorige studies, doch wel dat de nieuw gekozen richting niet aansluit bij de eerder gevolgde richtingen en er geen studiecontinuïteit wordt aangetoond.

Waar de verzoekende partij er ten slotte opnieuw op wijst dat zij in haar motivatiebrief haar keuze voor de vorming en haar interesse rechtvaardigt ten aanzien van haar schoolparcours, dat zij uiteengezet heeft dat zij altijd de materie informatica en informatiesystemen bewonderd en uitgeoefend heeft, kan volstaan worden met de verwijzing naar wat hieromtrent reeds hiervoor werd uiteengezet. Waar zij stelt dat zij in haar motivatiebrief toevoegde gekozen te hebben voor SUPINFO voor hun kwaliteitsgarantie tijdens de studie en voor hun garantie op werk op de arbeidsmarkt, dat blijkt dat deze vorming haar als noodzakelijke aanvulling dient op haar vorige vormen in politieke wetenschappen en economie, dat deze elementen de verwerende partij toelaten te begrijpen waarom de vorming door haar geïnteresseerd een aanvulling vormt op haar vorige studies en ook past in het nieuwe project dat echter reeds lang aanwezig is in haar gedachten, toont zij geenszins aan dat zij op concrete wijze heeft uiteengezet op welke wijze de nieuw beoogde studie aansluit bij de eerder studies en dat er sprake is van studiecontinuïteit. Zij heeft enkel uiteengezet waarom zij meent dat de vorming een noodzakelijke aanvulling vormt op haar vorige studies met de verwijzing naar garantie op werk en past in het nieuwe project dat reeds lang aanwezig is in haar gedachten. Zij lijkt aldus zelf aan te geven dat het gaat om een nieuw project. De verzoekende partij toont niet aan dat de motivatie waarom zij de studie beoogt, met name dat deze een meerwaarde kan hebben omwille van garantie op werk en voor haar dan ook een noodzakelijke aanvulling is, een afbreuk kan doen aan de vaststelling van de verwerende partij dat de richting niet aansluit bij de eerder gevolgde richtingen en geen studiecontinuïteit wordt aangetoond. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aantoonst dat uit het loutere feit dat een bijkomend diploma een meerwaarde kan hebben voor de arbeidsmarkt kan afgeleid worden dat er sprake is van een studiecontinuïteit. Het betoog van de verzoekende partij dat zij bovendien geschikt is om de vorming aan SUPINFO te volgen, dat zij behalve Frans en Engels, ook Spaans spreekt en zich redt in het Nederlands en Duits, dat zij ten slotte aan de verwerende partij een certificaat heeft overgemaakt waarin wordt gemeld dat zij aanvaard is in het eerste jaar aan SUPINFO, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat de richting niet aansluit bij de eerder gevolgde richtingen en geen studiecontinuïteit wordt aangetoond.

3.1.6. De verzoekende partij gaat met haar betoog overigens voorbij aan de overige overwegingen van de bestreden beslissing waar gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij pas na zeven jaar studies haar bachelorsdiploma in 'Sciences Politiques' haalde, terwijl het een studie van drie jaar betreft, dat zij daarna veranderde van richting, maar daar niet voor slaagde en het jaar erop zelfs geen examens heeft meegedaan, dat zij in 2017 opnieuw veranderde om de richting 'Bachelor en Commerce Extérieur' te volgen maar ook hiervoor niet slaagde. Door enkel te betogen dat zij de studies 'Bachelor en Commerce Extérieur' niet heeft afgemaakt daar zij niet slaagde voor het vak Duits, dat indien zij zou gekozen hebben voor Spaans, haar moedertaal, zij zeker zou geslaagd zijn geweest, dat zij echter niet geïnteresseerd heeft voor de makkelijke keuze om nog meer competenties te vergaren, weerlegt zij voormelde overwegingen niet, noch toont zij aan dat dergelijke elementen niet mee in overweging kunnen genomen worden bij het beoordelen van de aanvraag in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet teneinde toestemming te krijgen om de studies verder te zetten aan een private onderwijsinstelling.

3.1.7. Voorts meent de verzoekende partij dat de verwerende partij tekort gekomen is aan haar 'informatieplicht', goed bestuur en het wettelijk vertrouwen. Zij betoogt dat hoewel zij voor de eerste keer een aanvraag heeft ingediend op grond van een inschrijving aan een private onderwijsinstelling, de verwerende partij op geen enkel moment haar aanbevolen heeft om zich te onthouden van een overstap naar een dergelijke onderwijsinstelling voor het indienen van een nieuwe verblijfsaanvraag. Zij meent dat gezien zij tot op heden enkel aanvragen tot verblijf heeft ingediend op grond van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet waar een gebonden bevoegdheid speelt, dat het van kapitaal belang is dat de verwerende partij haar aandacht vestigt op de discretionaire bevoegdheid in het kader van haar nieuwe aanvraag, gelet op de bijkomende vereisten, wat *in casu* niet gebeurd is. Zij stelt dat de verwerende partij nagelaten heeft haar aandacht te vestigen op het belang om precies te verduidelijken op welke wijze haar nieuwe beoogde studie in een dergelijke onderwijsinstelling aansluit bij haar vorige

studies, dat zij hiertoe meermaals de gelegenheid had daar zij zich meermaals heeft aangeboden tussen het indienen van de aanvraag en het nemen van de bestreden beslissing teneinde nieuws te verkrijgen over haar aanvraag.

De Raad stelt vast dat uit onderhavig arrest geenszins blijkt dat de verzoekende partij aannemelijk heeft gemaakt dat de vaststelling dat de studierichting niet aansluit bij de eerder gevulde richtingen en geen studiecontinuïteit heeft foutief of kennelijk onredelijk is. Met haar betoog in haar verzoekschrift heeft de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat er wel degelijk sprake is van studiecontinuïteit, zodat zij geenszins aantoont dat, indien zij was geïnformeerd betreffende discretionaire bevoegdheid, de bijkomende vereisten en het belang om te verduidelijken op welke wijze haar nieuwe beoogde studie in een dergelijke onderwijsinstelling aansluit bij haar vorige studies, zij bepaalde informatie had kunnen verschaffen aan de verwerende partij die tot een andere beslissing had kunnen leiden. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij voormeld betoog.

De verzoekende partij maakt dan ook geen schending van de 'informatieplicht', noch van 'het beginsel van behoorlijk bestuur', noch van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ook met dit betoog voorbij gaat aan de overige overwegingen van de bestreden beslissing waar gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij pas na zeven jaar studies haar bachelorsdiploma in 'Sciences Politiques' haalde, terwijl het een studie van drie jaar betreft, dat zij daarna veranderde van richting, maar daar niet voor slaagde en het jaar erop zelfs geen examens heeft meegedaan, dat zij in 2017 opnieuw veranderde om de richting 'Bachelor en Commerce Extérieure' te volgen maar ook hiervoor niet slaagde.

3.1.8. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als het bestaan van een manifeste appreciatiefout of machtsoverschrijding.

Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. De verzoekende partij bewijst immers niet dat de verwerende partij enig door haar aangebracht dienstig stuk onterecht buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de eerste bestreden beslissing of dat de verwerende partij deze beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid.

3.1.9. Het enig middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

3.2. Betreffende de tweede bestreden beslissing

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het algemeen beginsel van de materiële motivering, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dat er ook sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van machtsoverschrijding.

De verzoekende partij zet het enig middel ten aanzien van de tweede bestreden beslissing uiteen als volgt:

"Attendu que, la partie adverse fonde l'ordre de quitter le territoire qu'elle délivre au requérant et qui assortit la décision de rejet de sa demande d'autorisation au séjour sur base de l'article 61, §2, 1° de la loi du 15.12.1980 précitée ; Attendu que, première branche, l'annexe 33bis ne respecte ni l'article 8 de la CEDH, ni l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 précitée, ni les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée ; Qu'à cet égard, il convient de relever la vie privée sociale que mène le requérant depuis 2008 sur le sol belge, où il a développé le centre de ses activités et de ses intérêts depuis plus de 10 ans et, par voie de conséquence, une « vie privée sociale » au sens de l'article 8 de la CEDH ; Que l'article 8 de la CEDH protège ce droit à la « vie privée sociale » (voy. C.E.D.H., arrêt Niemietz), ainsi que « l'assurance d'un domaine dans lequel l'individu peut poursuivre librement le développement et

l'accomplissement de sa personnalité » (C.E.D.H. arrêt Smirnova, Sidrabas et Dziautas), et « le droit d'entretenir des relations avec ses semblables » (C.E.D.H. arrêt Pretty) ; Que l'annexe 33bis priverait le requérant de jouir de cette « vie privée sociale » qui, aujourd'hui, est la seule « vie privée et familiale » (au sens de l'article 8 de la CEDH) qui lui reste ; Qu'en effet, la seule personne de sa famille qui vit au Pérou est son père ; que cependant, le requérant n'a aucun lien affectif avec lui puisqu'il est parti construire sa vie avec une autre femme que sa mère quand Monsieur Z(...) M(...) n'avait que deux ans ; qu'à ce jour, il n'a aucune nouvelle de celui-ci, de sorte qu'en cas de retour au Pérou, le requérant ne pourrait compter sur son aide, tant financière que morale ; Que par ailleurs, sa mère et cinq de ses frères et sœurs vivent en France ; Qu'une de ses sœurs vit en Allemagne ; Qu'au vu de tous ces éléments, il a lieu de constater que la partie adverse n'a pas réellement tenu compte de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, contrairement à ce qu'elle prétend ; Qu'elle n'a pas davantage motivé la décision en ce sens, de sorte qu'elle a violé les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée ; Attendu que, deuxième branche, l'annexe 33bis ne respecte ni l'article 3 de la CEDH, ni les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée ; Qu'à ce sujet, l'annexe 33bis obligerait le requérant à retourner dans son pays d'origine où il ne dispose d'absolument aucune ressource financière et d'aucune attache (voir supra) ; qu'il se retrouverait ainsi dans une situation indigne, de sorte que l'article 3 de la CEDH serait incontestablement violé ; Qu'enfin, en ce que la partie adverse n'a pas motivé la décision attaquée quant à ce point, elle se rend coupable de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée ;"

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. Enerzijds wordt de juridische grondslag van de bestreden beslissing vermeld, met name artikel 61, §2, 1 van de Vreemdelingenwet. Anderzijds worden ook de feitelijke gegevens die aan de basis van de bestreden beslissing liggen weergegeven. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij haar verblijf verlengt na afloop van haar studies en niet meer in het bezit is van een geldig verblijfsdocument sinds 31 oktober 2018, dat de verzoekende partij om een verlenging verzocht van haar verblijf als student voor het academiejaar 2018-2019 waarbij een inschrijvingsattest werd voorgelegd aan SUPINFO voor de studies van Expert en Informatique, dat deze aanvraag werd verworpen bij beslissing van 22 maart 2019, dat zij dan ook niet meer voldoet aan de voorwaarden voor haar verblijf als student. Voorts wordt erop gewezen dat eveneens rekening werd gehouden met de elementen overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat zo de duur van het verblijf niet van die aard is om de banden met het thuisland te verliezen, dat uit het administratief dossier evenmin blijkt dat haar gezondheidstoestand of gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate belang kunnen vertegenwoordigen dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan de beslissing.

Uit voorgaande motieven blijkt aldus dat de tweede bestreden beslissing concreet wordt gemotiveerd aan de hand van de individuele situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat uit de motivering diende te blijken dat een onderzoek werd gevoerd naar de fundamentele rechten gegarandeerd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat uitdrukkelijk rekening werd gehouden met de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – minstens toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan omtrent welke relevante elementen niet werd gemotiveerd – alsook met het recht op een gezins- en familielevens en op een privéleven. Betreffende het privéleven werd gemotiveerd dat de duur van het verblijf niet van die aard is om de banden met het thuisland te verliezen. Betreffende het gezinsleven werd gemotiveerd dat uit het administratief dossier niet blijkt dat haar gezins- en

familieleven een mogelijke belemmering kan vormen of een dermate belang kan vertegenwoordigen dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan de beslissing.

De verzoekende partij beperkt zich voorts tot de loutere bewering dat zij in haar herkomstland geen bron van inkomsten heeft en geen enkele band heeft, zodat zij geenszins aantoonbaar dat haar fundamentele rechten geput uit artikel 3 van het EVRM in het gedrang zouden zijn, zodat zij niet aantoonbaar dat er elementen zijn in het licht van voormelde bepaling waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.2.4. Voormelde beginselen worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het

algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De verzoekende partij betoogt dat haar sociale privéleven het enige privé- en familieleden is dat zij nog heeft. Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat zij een moeder heeft en vijf broers en zussen die in Frankrijk wonen en één zus die in Duitsland leeft. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij enkel wijst op het bestaan en de woonplaats van haar familieleden in Europa, doch geenszins stelt, laat staan aantoon, dat er sprake is van een gezinsleven met deze familieleden. Meer nog, de verzoekende partij geeft zelf aan dat haar privéleven het enig privé- en familiaal leven is dat zij heeft, waaruit aldus kan afgeleid worden dat de verzoekende partij aangeeft geen familieleden te hebben met haar gezinsleden.

Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat de verzoekende partij geenszins aantoon, dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een beschermingswaardig gezins- of privéleven met haar familieleden.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezins- of privéleven met haar familieleden in Europa. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. De verwerende partij kon dan ook terecht motiveren dat uit het administratief dossier niet blijkt dat haar gezins- en familieleden een mogelijke belemmering kan vormen of een dermate belang kan vertegenwoordigen dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan de beslissing.

Met het louter wijzen op de aanwezigheid van familieleden in Europa toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven heeft met deze personen. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezinsleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

Betreffende het privéleven, betoogt de verzoekende partij dat haar sociaal privéleven dat zij sinds 2008 op Belgisch grondgebied heeft, waar zij het centrum van haar activiteiten en belangen heeft ontwikkeld sedert meer dan tien jaar, een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt, dat voormeld artikel 8 van het EVRM het recht op een privéleven beschermt, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties met anderen aan te gaan. Zij meent dat de bijlage 33*bis* haar het recht ontnemt om te genieten van haar privéleven, die vandaag het enige privé- en familieleden is dat zij heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat de enige persoon van haar familie in Peru haar vader is, waarmee zij geen enkele band heeft daar haar vader zijn leven heeft opgebouwd met een andere vrouw wanneer zij twee jaar was en zij heden geen nieuws heeft van hen, op die wijze dat zij in geval van terugkeer niet kan rekenen op diens hulp, noch financieel, noch moreel.

Door enkel voor te houden dat zij kan bogen op een sociaal privéleven sinds 2008 op Belgisch grondgebied, waar zij het centrum van haar activiteiten en belangen heeft ontwikkeld sedert meer dan tien jaar, dat haar privéleven het enige privé- en familieleden is dat zij heden heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, beperkt zij zich tot een louter algemeen en ongestaafd betoog, wat de Raad niet toelaat enig effectief en beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vast te stellen. Waar zij met de verwijzing naar het centrum van haar activiteiten zou wensen te wijzen op haar studies, merkt de Raad ook op dat de verzoekende partij de mogelijkheid werd geboden om in België de door haar beoogde studies te doorlopen en haar pas een bevel werd gegeven nadat zij reeds tien schooljaren doorliep waarin zij enkel een bachelor behaalde die een studie van drie jaar betreft en aldus zeven schooljaren doorliep zonder resultaat, waar zij zelfs gedurende één academiejaar geen examens heeft afgelegd.

Zelfs indien gelet op dit betoog alsnog enig opgebouwd privéleven dient te worden weerhouden en een inmenging hierop, merkt de Raad op dat het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en de overheid is geen sprake. De verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat zij enkel was toegelaten in het Rijk te verblijven als student en dat zij werd geacht terug te keren naar haar herkomstland indien zij haar studies niet ter harte nam, deze op onredelijke wijze verlengde of na afloop van haar studies. Zij kon geen enkele verwachting koesteren dat zij gerechtigd was langer in het Rijk te kunnen verblijven. De verzoekende partij weerlegt de vaststellingen niet dat zij na afloop van haar studies haar verblijf heeft verlengd en niet langer voldoet aan de voorwaarden gesteld voor haar verblijf als student. Het loutere feit dat de verzoekende partij sociale banden in dit land heeft opgebouwd kan niet volstaan opdat enige disproportionaliteit wordt vastgesteld. Er liggen ook geen concrete en noemenswaardige hinderpalen voor die zich verzetten tegen een verderzetting van het privéleven in het land van herkomst of die maken dat een privéleven enkel in België mogelijk is. Uit het loutere feit dat de verzoekende partij hier tien jaar verbleven heeft kan dit niet afgeleid worden. Dit wordt ook zo aangegeven door de verwerende partij in de bestreden beslissing waar zij stelt dat de duur van het verblijf niet van die aard is om de

banden met het thuisland te verliezen. Door enkel te stellen dat zij geen familieleden meer heeft in Peru die haar financiële en morele steun kunnen bieden, toont zij geenszins aan dat zij aldaar geen vrienden of kennissen meer heeft. Hierbij dient nog vastgesteld te worden dat de verzoekende partij in 2008 een visum heeft aangevraagd in Peru om in België te studeren. Aldus blijkt dat de verzoekende partij zich in Peru bevond op 27-jarige leeftijd, zodat het niet onaannemelijk is dat zij aldaar vrienden en kennissen had. De verzoekende partij toont door het louter erop wijzen dat zij geen familieleden meer heeft in Peru niet aan dat zij de banden met haar herkomstland niet opnieuw kan aanhalen. Bovendien kan de verzoekende partij vanuit haar herkomstland via de moderne communicatiemiddelen – zoals telefoon en internet – periodieke contacten onderhouden met de mensen die zij in België leerde kennen en deze kunnen haar indien gewenst op gezette tijden bezoeken. De verzoekende partij toont niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn (hetzij economisch, sociaal, linguïstisch of cultureel van aard) die verhinderen dat zij in het land van herkomst haar privéleven kan voortzetten of uitbouwen.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat door het nemen van de tweede bestreden beslissing haar recht op een privéleven conform artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “(...) *een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Nu het onderdeel van het middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM niet gegrond is, kan evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.2.6. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij in haar herkomstland geen bron van inkomsten heeft en geen enkele band heeft, zodat zij geenszins aantoonbaar dat haar fundamentele rechten geput uit artikel 3 van het EVRM in het gedrang zouden zijn. Zij toont dan ook niet aan dat er elementen zijn in het licht van voormelde bepaling waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren.

3.2.7. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als het bestaan van een manifeste appreciatiefout of machtsoverschrijding.

Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. De verzoekende partij bewijst immers niet dat de verwerende partij enig door haar aangebracht dienstig stuk onterecht buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de tweede bestreden beslissing of dat de verwerende partij deze beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.2.8. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de tweede bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.2.9. Het enig middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. VERMANDER